

К 79/Д 87

120000868712

ДРАМАТИЧЕН ТЕАТЪР

САВА ОГНЯНОВ

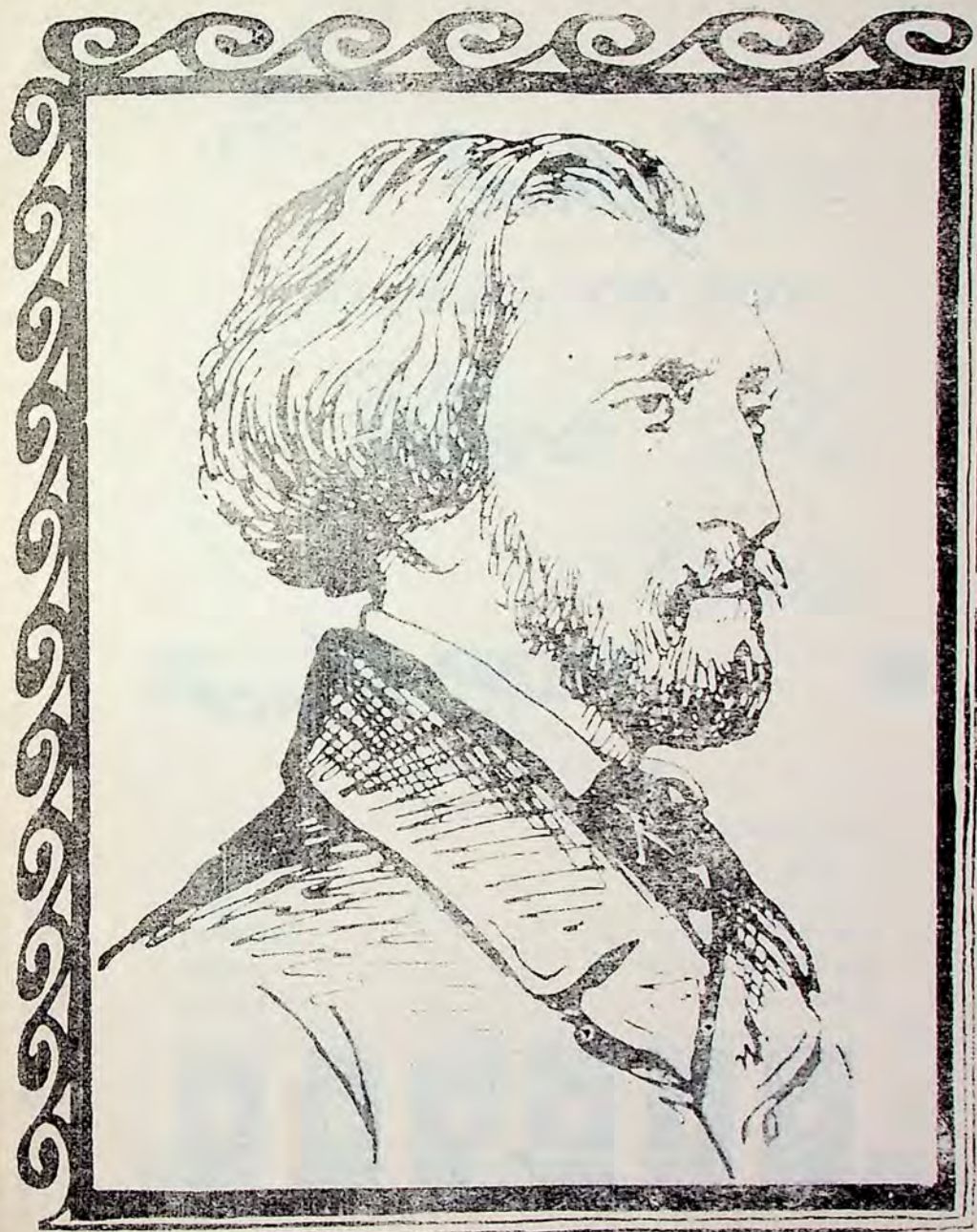
РУСЕ

K 761

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

120000868712

79
K 284

Алфред

Дво

Мносе

С

Любовта
Щега Не
Губва

комедия

превод Банко БАНКОВ

в стихове Димитър Стойчев

постановка
сценография
костюми
пластика
музика
аранжмент

МАРГАРИТА МЛАДЕНОВА
НЕЙКО НЕЙКОВ
НАДЕЖДА МИТЕВА
СТОЯН ГЕОРГИЕВ
РАШКО МЛАДЕНОВ
Милко Милков

изпълнение на оркестър „РУСЕ“ с ръководител
Петър Петров

премиера май 1975 година
в операта.

Емил Зола

„Мюсе е приемник на великите френски писатели. Той е от семейството на Рабле, Монтен и Лафонтен. Макар и отначало да се гиздеше с романтически дрипи, сега може да си помислим, че той е обличал маскараден костюм с цел да се посмее над раздърпаната литература от онова време. Френският гений, с неговото чувство за мярка, с неговата логика и ясна мисъл, беше присъщ на този поет, започнал своето поприще толкова шумно. По-късно неговата реч се отличаваше с несравнена чистота и мекота. Той ще живее в нашата памет вечно, защото много обичаше и много страда“.

Алфред де Мюсе

е френски писател — драматург и поет, роден на 11 декември 1810 г. в Париж. Член на Френската академия от 1852 г. Още млад изпитва влиянието на прогресивния романтически кръжок „Сенакл“, ръководен от Виктор Юго. Още първите му произведения издават близост с поезията на демократичния романтизъм по своя антибуржоазен бунтарски патос и ярка живописност. Поетът изпитва отвращение към буржоазната действителност и не вярва в утопичните методи за преобразование на живота, отнася се с ирония към откъснатия от живота романтически идеал.

През 30-години пише ред пиеси, поставени по-късно в театъра „Комеди Франсез“ — „Каприз“, „Андреа дел Сарто“, „Не се хващай на бас“, „Капризите на Мариана“, „С любовта шега не бива“ (1861), „Фантазио“, „Хурката на Барберина“ и други.

В тези и други следващи пиеси на Мюсе се съчетават трагическото и комическото, гротеската и лириката. Като дири да създаде драма, предаваща сложната противоречивост на живота, той разрушава класицистическите канони, следва хрумванията на поетичната си фантазия, достига свобода на формата. Обикновено Мюсе пише своите пиеси в проза, като строи гъвкав, изразителен и драматически напрегнат диалог, разкриващ мислите и чувствата на героите. Наситени с трагическо светоусещане, пиесите на Мюсе свидетелствуват за духовния нецъг на поколението, лишено от вяра в бъдещето. Едва в своята най-значителна творба „Лорензачо“ Мюсе преодолява лирическата затвореност на своята драматургия и чрез дълбочината на философските обобщения създава една от най-големите творби на френската драматургия.

Чарл-Огюстен Сент-Бовф

. . . Но прочетем ли наново и замислим ли се върху смисъла на много от пиесите и върху характерите на героите у Мюсе, сега, когато него вече го няма сред нас, ние откриваме в този гениален младеж нещо противоположно на Гьоте, на онзи Гьоте, който умеел навреме да се отдалечи от своите персонажи, дори в онези случаи, когато прототип е бивал той сам, който навреме скъсвал връзката, съединяваща го с тях, оставяйки ги самички в този свят, а самият той се отдалечавал, за да вложи нещо от себе си в други свои създания. Поезията била за него „освобождение от самия себе си“. Гьоте още от младини, още от времето на Вертер се е готвил да живее осемдесет години. У Алфред дьо Мюсе, напротив, неговата поезия — това е самият той, той, прикован към нея, погълнат от нея до самозабрава, това е неговата младежка душа, неговата плът, неговата изтичаща кръв. И след като хвърля на другите тези късове, тази изтерзана и ослепителна плът на поета, струваща ни се понякога измъчената плът на Фаетон или на някой друг млад бог той, все пак запазва за себе си късче от тази плът — своето кърваво, своето пламенно и тъгуващо сърце. Защо ли е бил толкова нетърпелив? Всичко би дошло при него с времето. Но той бързаше да попие в себе си колкото може повече, той сякаш поглъщаше годините — една след друга . . .

При Мюсе всичко ставаше бързо, бегом, но това беше неповторимата и скъпоценна минута, когато той пускаше в сърцето на някой от своите приятели надеждата, че би могъл да добие зрелост и да стане друг. Прелестните в своето изящество пословици и по-прежнему прекрасните стихове, стихове изумително леки, съчетаващи играта на ума и здравия смисъл с мила небрежност, и внезапно прекъсвани от такива интонации, които възникваха като песен, напомнящи звучните мелодии на някогашни времена:

Звезда на любовта, не падай от небето! —

всичко, изглежда, предвещаваше по-спокойно време и продължителен период на зрелост в този талант, когото всички обичаха, талант, безспорно признат както от най-взискателни ценители, така и от най-разпадената младеж. Трябва ли да се възпеят първите триумфи на Рашел или дебютът на Полина Гарсия, да се осмее високопарният патос на свободния „Немски Рейн“ или пък да се съчини насмешлива приказка — навсякъде звучеше лирата на Алфред дьо Мюсе; към възторженото той умееше да примеси трошица ирония и винаги впрочем той все повече оправдаваше девиза на поет!

Аз съм лек като пух,
срещу всичко летя.

БАРОНЪТ

ТРАЙКО НАЧЕВ

Сега ще се затворя и ще се отдам на мъката си. Кажете му ако ме търси, че съм се затворил и съм се отдал на мъката си. Че съм болен от намерението му да се ожени за едно момиче без потекло. (Излиза)

П Е Р Д И К А Н

ГЕОРГИ НИКОЛОВ

В любовта често си лъган, често си раняван, често си нещастен. Но ти обичаш. И когато си пред гроба, можеш да се обърнеш, да погледнеш назад и да кажеш — аз често страдах, понякога се лъгах, но обичах. Обичах — значи живях!

МЕТР БЛАЗИУС — КОНСТАНТИН ДИМЧЕВ
О, свещен Парижки университет! Да ме наричат пияница!

М Е Т Р Б Р И Д Е Н

АНГЕЛ АНГЕЛОВ

Защо моята суетна гордост ме отдалечи от тази маса, на която ме приемаха така добре! Какво значение имаше дали съм отляво или отдясно?

КАМИЙ

ВИОЛЕТА СЛАНОВА

Искам да обичам, но не искам да страдам.

М А Д А М П Л Ю Ш

МАРИНА ПРАШАНОВА

Според мен няма нищо по-неприлично от разходките с лодка. Едно момиче, което уважава себе си, не би се поддадо на изкушението всред водата.

РОЗЕТА

РУМЯНА ТАШЕВА

Погледнете, на ръката ми падна дъждовна капка, а небето
е ясно.

Х О Р

НИКОЛА ЧИПРИАНОВ

Да облека неделните си дрехи и да чакам. Ако не се лъжа, днес въздухът мирише на веселие . . . Много неща ме забавляват и възбуждат любопитството ми. Я да седна под този орех!

представлението се води от
Е Л Е Н А К О С Т О В А

текста следи
М А Р И Н А К И Р К О В А

Художник-изпълнители — Димитър Гилев и Христо Луканов.
Зав. техн. и проектантско бюро — Петър Гузелски.
Ръководител организация и реклама — Надежда Ванева.
Ръководители художествено осветление — Георги Харалампиев и Димитър Ников.
Звуково оформление — Цвятко Ячев.
Театър-майстори — Кънчо Начев и Здравко Владимиров.
Тапицерско ателие — Йордан Петров.
Завеждащ театрален реквизит — Васил Сапунджиев.
Шивашко ателие — Каролина Димитрова, Слави Николов.
Железарско ателие — Георги Петков.
Дърводелско ателие — Нено Ненов.
Грим и перуки — Станой Станоев, Гинка Ангелова.
Завеждащ театрален гардероб — Стоянка Найденова.

Редакция и уредба на програмата
В А С И Л Е Н В А С Е В

